

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 523

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 iunie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
	LEGI ȘI DECRETE			
221.	— Lege privind Semnul onorific <i>Vulturul României</i>	1–9	alin. 4 din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003	10–13
386.	— Decret pentru promulgarea Legii privind Semnul onorific <i>Vulturul României</i>	10	Opinie separată	13–14
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
	Decizia nr. 194 din 27 aprilie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308		Decizia nr. 225 din 18 mai 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 ¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare	15–16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind Semnul onorific *Vulturul României*

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Decorația *Vulturul României*, prevăzută la art. 10 pct. 1 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare, face parte din categoria semnelor onorifice.

(2) Semnul onorific *Vulturul României* este o decorație specifică ce se acordă parlamentarilor români, membri ai Camerei Deputaților sau ai Senatului.

(3) Semnul onorific *Vulturul României* se poate conferi și parlamentarilor străini care au merite deosebite în dezvoltarea relațiilor parlamentare cu România.

(4) Semnul onorific *Vulturul României* este asimilat în ierarhie, la grade egale, cu Ordinul *Serviciul Credincios*, în conformitate cu art. 31 pct. 28 din Legea nr. 29/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Semnul onorific *Vulturul României* se prezintă sub două forme cu valoare ierarhică egală: însemnul și rozeta.

(2) Însemnul decorației se prezintă sub forma unei acvile cu aripile semideschise, ușor ovalizate, și ținând în cioc o cruce ortodoxă, în gheara dreaptă o sabie, iar în gheara stângă un buzdugan.

Art. 3. — Regulamentul privind descrierea și modul de acordare a Semnului onorific *Vulturul României* pentru fiecare grad, precum și modelul desenat al semnului sunt prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezenta lege.

Art. 4. — (1) Semnul onorific *Vulturul României* se conferă de Președintele României prin decret, în baza propunerilor de decorare individuale formulate, potrivit art. 4 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 29/2000, cu modificările și completările ulterioare, de președintele Camerei Deputaților sau al Senatului.

(2) Propunerile nominale pentru conferirea Semnului onorific *Vulturul României* sunt avizate de Cancelaria Ordinilor, în conformitate cu art. 5 din Legea nr. 29/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Semnul onorific *Vulturul României* se poate conferi nelimitat.

Art. 6. — Semnul onorific *Vulturul României* cuprinde 5 grade. Ierarhia, în ordine descrescătoare, este următoarea:

- a) Mare Cruce;
- b) Mare Ofițer;
- c) Comandor;
- d) Ofițer;
- e) Cavaler.

Art. 7. — (1) Atestarea Semnului onorific *Vulturul României* se face printr-un brevet, în conformitate cu art. 24 din Legea nr. 29/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brevetele pentru Semnul onorific *Vulturul României* sunt validate, pentru gradele de Cavaler și Ofițer, prin parafa Președintelui României, iar pentru gradele de Comandor, Mare Ofițer și Mare Cruce, prin semnătura autografă a Președintelui României. Brevetele pentru toate gradele sunt contrasemnate autograf de președintele Camerei Deputaților și, respectiv, de președintele Senatului și de cancelarul ordinilor, în conformitate cu art. 26 lit. c) din Legea nr. 29/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — Ziua Semnului onorific *Vulturul României* este 16 august, data instituirii semnului onorific în anul 1933, și se sărbătorește, în fiecare an, în prima zi a celei de-a doua sesiuni ordinare a Camerei Deputaților și Senatului.

Art. 9. — În cazul decesului unui membru al Semnului onorific *Vulturul României*, însemnul decorației rămâne în posesia moștenitorilor legali.

Art. 10. — Calitatea de membru al Semnului onorific *Vulturul României* se poate pierde în condițiile prevăzute la art. 52 lit. a) din Legea nr. 29/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Sumele necesare confecționării însemnelor, rozetelor, brevetelor și cutiilor decorațiilor Semnului onorific *Vulturul României* sunt asigurate din bugetul aprobat anual Administrației Prezidențiale.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 18 martie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 4 mai 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 27 mai 2004.
Nr. 221.

ANEXA Nr. 1

REGULAMENT

privind descrierea și modul de acordare a Semnului onorific *Vulturul României*

Art. 1. — Semnul onorific *Vulturul României* se acordă pe viață.

Art. 2. — Semnul onorific *Vulturul României* se acordă nelimitat. Ierarhia, în ordine crescătoare, este următoarea:

- a) Cavaler;
- b) Ofițer;
- c) Comandor;
- d) Mare Ofițer;
- e) Mare Cruce.

Art. 3. — (1) Însemnul gradului de Cavaler al Semnului onorific *Vulturul României* se prezintă sub forma unei acvile cu aripile semideschise, ușor ovalizate, și ținând în cioc o cruce ortodoxă, în gheara dreaptă o sabie, iar în gheara

stângă un buzdugan; însemnul are înălțimea de 45 mm și lățimea de 38 mm și este confecționat din argint cu titlul de 800‰, având culoarea naturală a argintului.

(2) Pe avers, pe piept, acvila are aplicat un scut din argint aurit, înalt de 17 mm și lat de 13 mm, pe care este redat scutul mic al Stemei României, din email colorat.

(3) Pe revers însemnul este lis; central, într-un cartuș orizontal, este gravat numele parlamentarului.

(4) Însemnul este surmontat de un inel circular, cu diametrul de 15 mm, prin care se petrece panglica. Pe reversul inelului este poansonat titlul argintului.

(5) Panglica, lată de 40 mm și având înălțimea aparentă de 50 mm, este din rips moarat albastru și are la margini

o bandă roșie, iar spre interior o bandă galben-aurie, fiecare lată de 4 mm.

(6) Pentru persoanele de sex feminin, panglica se prezintă sub forma unei funde, realizată prin plierea unei panglici din rips moarat, având aceleași caracteristici ca panglica prevăzută la alin. (5), lungă de 120 mm și lată de 40 mm.

(7) Rozeta se prezintă sub forma unei panglici dreptunghiulare din rips, lungă de 16 mm și lată de 6 mm, având dimensiunile benzilor colorate ale panglicii reduse la 40%. Pe spate are un sistem de prindere.

Art. 4. — Însemnul gradului de Ofițer al Semnului onorific *Vulturul României* are caracteristicile generale ale însemnului gradului de Cavaler, cu următoarele particularități:

a) însemnul este aurit;

b) panglica primește central o rozetă cu diametrul de 25 mm;

c) rozeta se prezintă sub forma unui tambur din rips, cu diametrul de 10 mm și cu grosimea de 6 mm, având dimensiunile benzilor colorate ale panglicii, prevăzute la art. 3 alin. (5), reduse la 40%; pe spate are un sistem de prindere;

d) pentru persoanele de sex feminin, rozeta prevăzută la lit. b) se prinde pe mijlocul fundei.

Art. 5. — (1) Însemnul gradului de Comandor al Semnului onorific *Vulturul României* are caracteristicile generale ale însemnului gradului de Cavaler, cu următoarele particularități:

a) însemnul este confecționat din argint cu titlul de 925‰, având culoarea naturală a argintului. Însemnul are înălțimea de 55 mm și lățimea de 48 mm;

b) pe avers, pe piept, acvila are aplicat un scut din aur, cu titlul de 583‰, înalt de 22 mm și lat de 17 mm, pe care este redat scutul mic al Stemei României, din email colorat.

(2) Pe revers însemnul este lis; central, într-un cartuș orizontal, este gravat numele parlamentarului.

(3) Însemnul este surmontat de un inel plat, lat de 4 mm și înalt de 25 mm, prin care se petrece panglica; pe inel este poansonat titlul argintului.

(4) Panglica este lată de 45 mm și are lungimea reglabilă pentru a fi adaptată la circumferința gâtului; benzile roșii și galben-aurii au fiecare lățimea de 5 mm și sunt plasate la margini.

(5) Rozeta gradului de Comandor este formată din suprapunerea rozetei gradului de Ofițer cu cea a gradului de Cavaler.

(6) Pentru persoanele de sex feminin, panglica are caracteristicile prevăzute la alin. (4).

Art. 6. — Însemnul gradului de Mare Ofițer al Semnului onorific *Vulturul României* este compus din însemnul propriu-zis și placa gradului.

Art. 7. — (1) Însemnul propriu-zis și panglica gradului de Mare Ofițer al Semnului onorific *Vulturul României* sunt identice cu însemnul și panglica gradului de Comandor, cu particularitatea că însemnul este confecționat din argint aurit.

(2) Rozeta se prezintă sub forma unei panglici dreptunghiulare din rips argintiu, lungă de 16 mm și lată

de 6 mm, peste care se aplică rozeta gradului de Ofițer. Pe spate are un sistem de prindere.

Art. 8. — Placa gradului de Mare Ofițer este o stea bombată cu patru raze lise și este confecționată din argint cu titlul de 925‰. Placa are diametrul de 75 mm. Pe avers, central, este aplicat însemnul gradului de Ofițer. Pe revers, într-un medalion, este gravat numele parlamentarului. Pe spate, placa are un sistem de prindere.

Art. 9. — Însemnul gradului de Mare Cruce al Semnului onorific *Vulturul României* se compune din însemnul propriu-zis atașat de lentă și placa gradului.

Art. 10. — (1) Însemnul propriu-zis al gradului de Mare Cruce are caracteristicile generale ale însemnului propriu-zis al gradului de Mare Ofițer, cu următoarele particularități:

a) înălțimea însemnului este de 60 mm, iar lățimea este de 53 mm;

b) scutul are înălțimea de 24 mm și lățimea de 18 mm.

(2) Însemnul este surmontat de un inel circular, cu diametrul de 25 mm și grosimea de 3 mm.

(3) Pe revers însemnul este lis; central, într-un cartuș orizontal, este gravat numele parlamentarului.

(4) Lenta însemnului propriu-zis, din rips moarat albastru, este lată de 100 mm și are lungimea reglabilă. Benzile roșii și galben-aurii au lățimea de 12 mm și sunt plasate la margini. Lenta are, în partea inferioară, atașată o rozetă cu diametrul de 75 mm, aplicată pe o fundă care depășește ambele margini ale lentei cu 25 mm, sub care este prinsă o carabinieră de care se atașează însemnul.

(5) Rozeta se prezintă sub forma unei panglici dreptunghiulare din rips auriu, lungă de 16 mm și lată de 6 mm, peste care este aplicată rozeta gradului de Ofițer. Pe spate are un sistem de prindere.

Art. 11. — Placa gradului de Mare Cruce este o stea cu opt raze aurite și este confecționată din argint cu titlul de 925‰. Placa are diametrul de 85 mm. Pe avers, central, este aplicat însemnul gradului de Comandor. Pe revers, într-un medalion, este gravat numele parlamentarului. Pe spate, placa are un sistem de prindere.

Art. 12. — (1) Cutia în care se păstrează decorația este îmbrăcată la exterior în piele naturală mată, neagră, pentru gradele de Mare Cruce, Mare Ofițer și Comandor, și în piele ecologică, de aceeași culoare, pentru gradele de Ofițer și Cavaler; are colțare și închizători metalice; în interior este căptușită cu pluș de culoare gri și mătase albă, are inscripționat numele firmei producătoare și în colțul din dreapta jos este scris numărul de ordine al decorației din gradul respectiv.

(2) Pe capacul cutiei sunt imprimate auriu Stema României, denumirea și gradul semnului onorific.

(3) Etuiul în care se păstrează brevetul este îmbrăcat în piele ecologică, pentru gradele de Mare Cruce, Mare Ofițer și Comandor, și în înlocuitor de piele, pentru gradele de Ofițer și Cavaler, toate de culoare neagră, mată.

Art. 13. — (1) Semnul onorific *Vulturul României* se poartă, de regulă, cu prilejul Zilei Naționale a României și al celorlalte sărbători naționale sau religioase, la ședințele solemne ale Camerei Deputaților și Senatului la care participă Președintele României, de Ziua Semnului onorific *Vulturul României* și în alte situații stabilite prin regulamentele specifice ale Camerei Deputaților și Senatului.

(2) Semnul onorific *Vulturul României* se poartă după cum urmează:

a) pe partea stângă a pieptului, pentru gradele de Cavaler și de Ofițer;

b) la gât, cu panglica prinsă sub cravată, pentru gradul de Comandor;

c) la gât, cu panglica prinsă sub cravată și cu placa gradului pe partea dreaptă a pieptului, pentru gradul de Mare Ofițer;

d) cu lentă petrecută peste bust — de pe umărul stâng spre șoldul drept, unde este prins însemnul — și cu placa gradului pe partea dreaptă a pieptului, pentru gradul de Mare Cruce.

(3) Se poartă numai însemnul gradului celui mai mare. Însemnul sau însemnele gradului inferior rămân în posesia celui decorat.

Art. 14. — Conferirea gradelor Semnului onorific *Vulturul României* se face în funcție de numărul de legislaturi în care este ales un deputat sau un senator și de funcțiile deținute de un deputat sau un senator în Camera Deputaților ori în Senat, astfel:

A. Gradul de Cavaler se conferă deputaților și senatorilor la împlinirea a 3 ani din prima legislatură în care sunt aleși.

B. Gradul de Ofițer se conferă:

a) deputaților și senatorilor la împlinirea a 3 ani din cea de-a doua legislatură în care sunt aleși;

b) deputaților și senatorilor la prima legislatură, după exercitarea mandatului în funcția de secretar sau de chestor al birourilor permanente ale celor două Camere, în minimum 6 sesiuni ordinare.

C. Gradul de Comandor se conferă:

a) deputaților și senatorilor la împlinirea a 3 ani din cea de-a treia legislatură în care sunt aleși;

b) deputaților și senatorilor la a doua legislatură, după exercitarea mandatului în funcția de secretar sau de chestor al birourilor permanente ale celor două Camere, în minimum 6 sesiuni ordinare;

c) deputaților și senatorilor la prima legislatură, după exercitarea mandatului în funcția de vicepreședinte al birourilor permanente ale celor două Camere, în minimum 6 sesiuni ordinare.

D. Gradul de Mare Ofițer se conferă:

a) deputaților și senatorilor la împlinirea a 3 ani din cea de-a patra legislatură în care sunt aleși;

b) deputaților și senatorilor la a treia legislatură, după exercitarea mandatului în funcția de secretar sau de chestor al birourilor permanente ale celor două Camere, în minimum 6 sesiuni ordinare;

c) deputaților și senatorilor la a doua legislatură, după exercitarea mandatului în funcția de vicepreședinte al birourilor permanente ale celor două Camere, în minimum 6 sesiuni ordinare;

d) președinților celor două Camere, la împlinirea a minimum 2 ani din prima legislatură în care sunt aleși.

E. Gradul de Mare Cruce se conferă:

a) deputaților și senatorilor la împlinirea a 3 ani din cea de-a șasea legislatură în care sunt aleși;

b) deputaților și senatorilor la a cincea legislatură, după exercitarea mandatului în funcția de secretar sau de

chestor al birourilor permanente ale celor două Camere, în minimum 6 sesiuni ordinare;

c) deputaților și senatorilor la a patra legislatură, după exercitarea mandatului în funcția de vicepreședinte al birourilor permanente ale celor două Camere, în minimum 6 sesiuni ordinare;

d) președinților celor două Camere, la împlinirea a minimum 2 ani din a treia legislatură în care sunt aleși.

Art. 15. — (1) Numărul de legislaturi necesare pentru conferirea gradelor superioare ale Semnului onorific *Vulturul României* se calculează cumulativ, indiferent dacă deputatul sau senatorul a fost ales și a îndeplinit funcții în mod succesiv în cele două Camere.

(2) Deputaților sau senatorilor care dețin diferite funcții pe o perioadă de minimum jumătate din durata prevăzută pentru fiecare grad, conform art. 14, pentru a li se acorda un nou grad, li se poate cumula perioada respectivă cu o perioadă dintr-o legislatură anterioară în care au îndeplinit o funcție echivalentă sau o funcție superioară. În cazul în care funcția nu este echivalentă, se pot echivala funcțiile la nivelul funcției celei mai mici deținute.

(3) Un deputat sau un senator care a ocupat diferite funcții în Camera Deputaților sau în Senat în mai multe legislaturi, cu excepția funcției de președinte, nu poate beneficia decât o singură dată de prevederile art. 14 lit. A—E b) și, respectiv, o dată de prevederile art. 14 lit. A—E c).

(4) Un deputat sau un senator nu poate fi decorat de două ori în aceeași legislatură pentru funcții diferite deținute succesiv în una dintre cele două Camere.

Art. 16. — (1) Legislaturile care se iau în calcul pentru acordarea gradelor superioare ale Semnului onorific *Vulturul României* încep cu legislatura 1990—1992.

(2) Legislatura pentru determinarea gradului Semnului onorific *Vulturul României* se ia în calcul indiferent dacă mandatul a fost mai scurt decât cel prevăzut legal, respectându-se condiția ca acesta să depășească 18 luni de la data ultimelor alegeri.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2) termenul prevăzut la art. 15 pentru deputații și senatorii care îndeplinesc diferite funcții în cele două Camere se pot reduce proporțional cu până la 50%.

Art. 17. — Semnul onorific *Vulturul României* se poartă, în funcție de ordinea importanței ierarhice, în conformitate cu art. 31 pct. 28 și art. 36 din Legea nr. 29/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 18. — (1) În ultima săptămână a celui de-al doilea și al treilea an legislativ, președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului vor înainta Cancelariei Ordinului listele cu numele parlamentarilor din Camera Deputaților, respectiv din Senat, care au dreptul să le fie conferit Semnul onorific *Vulturul României*.

(2) Semnul onorific *Vulturul României* se conferă de către Președintele României în primele 10 zile de la convocarea Parlamentului, în prima sesiune ordinară din al treilea și al patrulea an al legislaturii.

Art. 19. — În termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, birourile permanente ale Camerei Deputaților și Senatului vor elabora, în baza art. 14 și 15, reglementări specifice în care se vor detalia condițiile în care se poate conferi Semnul onorific *Vulturul României*.

MODELUL DESENAT
al Semnului onorific *Vulturul României*

Gradul de Cavalier
Avers

Panglica gradului de Cavalier

Rozeta gradului
de Cavalier

Gradul de Ofițer
Avers

Panglica gradului de Ofițer

Rozeta gradului
de Ofițer

Panglica
gradului de
Comandor

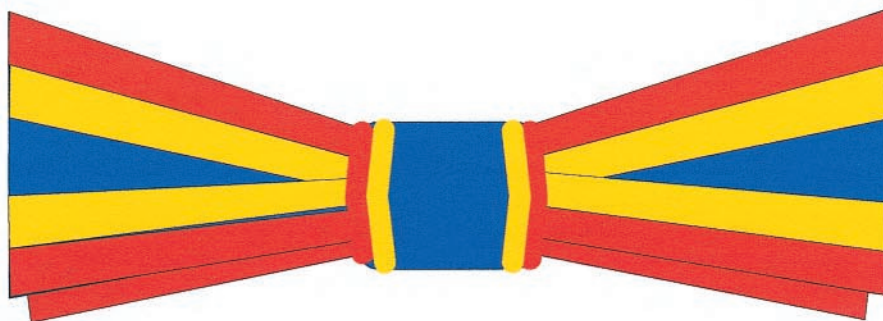

Gradul de Comandor
Avers

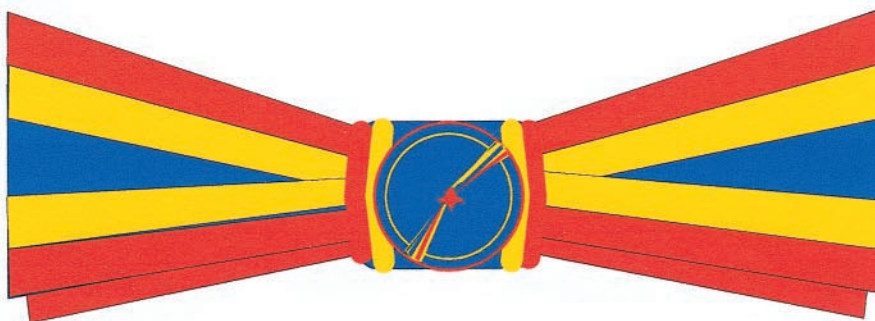

Rozeta gradului
de Comandor

*) Modelele sunt reproduse în facsimil.

Modele de fundă

Funda pentru persoanele de sex feminin,
gradul de Cavaler

Funda pentru persoanele de sex feminin,
gradul de Ofițer

Gradul de Mare Ofițer

Panglica
gradului de
Mare Ofițer

Rozeta
gradului de
Mare Ofițer

Însemnul gradului de
Mare Ofițer

Placa gradului de
Mare Ofițer

Gradul de Mare Cruce

Rozeta
gradului de
Mare Cruce

Însemnul gradului de
Mare Cruce

Placa gradului de
Mare Cruce

Lenta gradului de Mare Cruce

Carabiniera

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind Semnul onorific
*Vulturul României***

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind Semnul onorific *Vulturul României* și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 25 mai 2004.
Nr. 386.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 194
din 27 aprilie 2004**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 4
din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin Ordonanța de urgență
a Guvernului nr. 58/2003**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 4.030/2003, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003**, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată într-o cauză civilă având ca obiect admiterea în principiu a recursului declarat de Constantin Chiuariu împotriva unei sentințe civile pronunțate de Tribunalul Neamț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel Bacău — Secția civilă arată că, potrivit art. 308 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, s-a instituit procedura admisibilității în principiu a recursului, în cadrul căreia instanța verifică, printre altele, dacă recursul îndeplinește condițiile de formă, iar în cazul în care, în unanimitate, completul este de acord că recursul nu îndeplinește aceste cerințe, îl respinge printr-o decizie

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, excepție ridicată, din oficiu, de către Curtea de Apel Bacău — Secția civilă în Dosarul nr. 4.030/2003 al acestei instanțe.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22 aprilie 2004, în prezența părții Constantin Chiuariu și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 27 aprilie 2004.

motivată, pronunțată fără citarea părților, care nu este supusă nici unei căi de atac, ceea ce contravine prevederilor art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, precum și celor ale art. 24 din Constituție, republicată, referitoare la dreptul la apărare.

Prin proces echitabil trebuie înțeleasă „poziția ce-i este conferită părții în proces, prin reglementarea procedurii de judecată, atât față de dispozițiile legii aplicabile în cauză, cât și față de activitatea instanței de judecată“. Pentru a asigura echitatea procesului este necesar ca partea să fie prezentă la judecată, pentru a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele de reținut, dreptul aplicabil și interpretarea acestuia.

Pe de altă parte, nu se poate afirma că dreptul la apărare, garantat de art. 24 din Constituție, republicată, este efectiv în exercițiul său dacă părțile nu sunt citate pentru efectuarea oricărui act procedural. Cu atât mai mult este încălcat dreptul la apărare în condițiile în care dispozițiile criticate prevăd că respingerea în principiu a recursului nu este supusă nici unei căi de atac.

În sens contrar, nu s-ar putea invoca prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit cărora procedura de judecată este stabilită prin lege, întrucât legea care reglementează procedura de judecată trebuie să respecte nu numai prevederile Constituției, ci și spiritul acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu aduc atingere accesului liber la justiție, ci, dimpotrivă, reprezintă o expresie a aplicării principiului constituțional invocat.

Procedura de judecată în ansamblul său, incluzând și procedura de soluționare a recursului, se întemeiază pe dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, care prevăd în mod expres că reglementarea competenței și a procedurii de judecată se face „prin lege“, dând astfel posibilitate legiuitorului să statueze în aceste domenii.

Pentru a se da expresie caracterului de cale extraordinară de atac a recursului, s-a instituit un mecanism de admitere în principiu a recursului, care privește exclusiv verificarea aspectelor de formă. Soluția, împărtășită și în legislația statelor membre ale Uniunii Europene, permite degrevarea instanțelor de recurs de stabilirea unor termene în care nu sunt îndeplinite condițiile formale pentru exercitarea acestei căi de atac. Totodată, procedura instituită seamănă cu procedura prin care se verifică admisibilitatea memoriilor pentru promovarea recursului în anulare. Neantamându-se în nici un fel asupra temeiniciei recursului, nu s-a prevăzut o procedură contradictorie, cum, de altfel, nici jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu prevede o procedură contradictorie la verificarea admisibilității cererilor.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât exigențele unui proces echitabil implică, printre altele, efectuarea actelor de procedură într-un mod care să facă posibilă desfășurarea normală a procesului, fără întreruperi și amânări de natură să întârzie în mod păgubitor stabilirea pe cale judiciară a situației drepturilor subiective. De altfel, așa cum a constatat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 369/2003, conceptul de „proces echitabil“ nu implică imperios „exigența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac al hotărârilor judecătorești, nici, pe cale de consecință, posibilitatea exercitării acestor căi de atac de către toate părțile din proces“.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 24 din Constituție, republicată, consideră că și aceasta este neîntemeiată, întrucât în această primă etapă instanța de judecată verifică îndeplinirea condițiilor legale de exercitare a recursului, urmând ca părțile să fie citate în cazul în care este admisă, în principiu, cererea de recurs.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate și completate prin art. 1 pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003 și intrată în vigoare la data de 28 august 2003), dispoziții care au următorul conținut: *„În cazul în care completul este în unanimitate de acord că recursul nu îndeplinește cerințele de formă sau că motivele de recurs invocate și dezvoltarea lor nu se încadrează în cele prevăzute de art. 304, anulează sau, după caz, respinge recursul printr-o decizie motivată, pronunțată fără citarea părților, care nu este supusă nici unei căi de atac. Decizia se comunică recurentului.“*

În motivarea excepției de neconstituționalitate, invocate din oficiu de către Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, se susține că dispozițiile legale menționate sunt contrare prevederilor art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituția României, revizuită și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, al căror conținut este următorul:

— Art. 21 alin. (3): *„Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.“*

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Recursul civil a fost redefinit ca o cale extraordinară de atac prin art. 1 pct. 106 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, după ce, prin reglementări anterioare, textul art. 304 din Codul de procedură civilă care enumeră motivele de casare a fost modificat în sensul eliminării motivelor referitoare la temeinicia hotărârii atacate.

Caracterul recursului de cale extraordinară de atac a fost subliniat, între altele, prin stabilirea regulii că „recursul se soluționează de către Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă prin lege nu se prevede altfel“ (art. 299 alin. 2 din Codul de procedură civilă) și prin instituirea unui mecanism de triere a recursurilor pe calea procedurii de admitere în principiu (art. 308 din Codul de procedură civilă). Așa cum se va arăta însă în continuare, în pofida definiției recursului ca o cale extraordinară de atac, în cazul hotărârilor care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu apel, precum și în cazul unora dintre motivele de casare prevăzute de art. 304 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs examinează nu numai legalitatea hotărârii atacate, ci și aspecte de fond ale cauzei.

Procedura de admitere în principiu, introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, este menită să degreveze activitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție de recursurile inadmisibile și să dea posibilitate acestei instanțe — căreia îi revine sarcina de a soluționa marea majoritate a recursurilor — să se consacre cu mai multă eficiență misiunii sale de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, misiune prevăzută de art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată.

În formularea și susținerea excepției de neconstituționalitate nu se contestă legitimitatea constituțională a întregii proceduri de admitere în principiu a recursului, ci numai a dispoziției potrivit căreia completul prevăzut de alin. 1 al articolului menționat este abilitat să anuleze sau, după caz, să respingă recursul **printr-o decizie pronunțată fără citarea părților, care nu este supusă nici unei căi de atac.**

Excepția de neconstituționalitate este întemeiată în sensul și pentru motivele ce se vor arăta în continuare:

Anularea sau, după caz, respingerea recursului în condițiile prevăzute de art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă, adică pentru neîndeplinirea cerințelor de formă sau pentru motivarea greșită ori insuficientă a recursului, fără citarea părților și, deci, fără să se lase recurentului posibilitatea de a oferi judecătorilor în mod nemijlocit ori prin intermediul unui avocat explicațiile necesare cu privire la aceste condiții de admisibilitate, constituie o evidentă încălcare a principiului liberului acces la justiție și a dreptului la apărare, prevăzute de art. 21 și, respectiv, art. 24 alin. (1) și (2) din Constituția României, republicată.

În acest sens este de reținut că în noțiunea de condiții de formă se cuprind mențiunile prevăzute de art. 302¹ din Codul de procedură civilă, între care numele, domiciliul sau reședința părților, indicarea hotărârii care se atacă, motivele pe care se întemeiază exercitarea căii de atac și semnătura părții care a declarat recursul.

Referitor la aceste mențiuni, dând expresie principiului liberului acces la justiție, legiuitorul a prevăzut în art. 316 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 287 alin. 2 din același cod — ambele texte fiind în vigoare —, posibilitatea de a se îndeplini cerințele menționate până la prima zi de înfățișare, iar lipsa semnăturii, în condițiile prevăzute de art. 133 alin. 2 din Codul de procedură civilă, adică în tot cursul judecății. Or, examinarea admisibilității recursului fără citarea părții care a exercitat calea de atac face imposibilă remedierea de către aceasta a viciilor de formă la care se referă art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă. Anularea sau respingerea recursului în aceste condiții apare ca o îngrădire nejustificată a exercitării acestei căi de atac și deci a accesului liber la justiție.

În ceea ce privește neîndeplinirea cerinței de invocare a motivelor de recurs și de dezvoltare a acestora în limitele cazurilor prevăzute de art. 304 din Codul de procedură civilă, este de observat că atunci când obiectul recursului îl constituie o hotărâre care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, art. 304¹ din același cod lasă instanței de recurs posibilitatea să examineze cauza sub toate aspectele, altfel spus și dincolo de limitele amintite. **Recursul constituie, în această ipoteză, o cale de atac cu caracter devolutiv**, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă însăși cauza atât sub aspectul legalității, cât și sub aspectul temeiniciei, nelimitându-se să judece doar hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă. Respingerea sau, după caz, anularea recursului în această situație, în temeiul dispoziției legale atacate, fără citarea părții recurente, constituie o evidentă încălcare a dreptului recurentului la apărare prin invocarea, în susținerea recursului, a unor motive privind netemeinicia hotărârii, rezultată, de exemplu, din aprecierea greșită a probelor administrate.

Curtea constată, de asemenea, că și în cazul celorlalte motive de casare prevăzute de art. 304 din Codul de procedură civilă nu se poate justifica, în raport cu principiile Legii fundamentale, soluția de anulare sau, după caz, de respingere a recursului fără citarea părții care a exercitat calea de atac, în situația în care realmente există un motiv de casare, dar recurentul l-a indicat sau l-a dezvoltat greșit. Pentru evitarea unei asemenea situații, art. 306 alin. 3 din Codul de procedură civilă prevede că indicarea greșită a motivelor de recurs nu atrage nulitatea recursului dacă dezvoltarea acestora face posibilă încadrarea lor în unul dintre motivele prevăzute de art. 304. În același sens, art. 306 alin. 2 prevede că motivele de ordine publică pot fi invocate și din oficiu de instanța de recurs, care însă este obligată să le pună în dezbaterea părților. Este evident însă că dispozițiile legale menționate nu pot fi aplicate de completul care decide

asupra admisibilității în principiu a recursului, în condițiile în care părțile nu sunt citate, ceea ce determină ca, și sub acest aspect, textul de lege criticat să fie contrar prevederilor art. 24 alin. (1) și (2) din Constituție, republicată.

În determinarea constituționalității dispoziției legale atacate nu se poate reține existența unei similitudini între procedura de verificare a admisibilității recursului în anulare (cale de atac desființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003) care, potrivit art. 330 din Codul de procedură civilă, se exercita de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, fără citarea părților, și procedura de admitere în principiu, prevăzută de art. 308 alin. 4, deoarece recursul în anulare constituia în întregime o cale extraordinară de atac, prin faptul că nu putea fi exercitat direct de părți, ci numai de procurorul general, exclusiv pentru motive de nelegalitate a hotărârii atacate, în vreme ce recursul reglementat în prezent prin art. 299 — 316 din Codul de procedură civilă este numai parțial cale extraordinară de atac, în pofida includerii reglementării în titlul V al Codului de procedură civilă, denumit „Căile extraordinare de atac“.

În acest sens, așa cum deja s-a arătat, în ipoteza prevăzută de art. 304¹ din Codul de procedură civilă

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, excepție ridicată, din oficiu, de către Curtea de Apel Bacău — Secția civilă în Dosarul nr. 4.030/2003, și constată că acest text de lege este neconstituțional în partea exprimată prin sintagma „*pronunțată fără citarea părților*“.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majorității membrilor Curții, considerăm că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă trebuia respinsă ca nefondată, întrucât aceste dispoziții nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În condițiile în care art. 308 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, a introdus filtrul recursurilor, prin instituirea examenului prealabil al admisibilității acestora, dispozițiile criticate pentru

instanța de recurs examinează cauza sub toate aspectele, iar în cazul motivelor de casare prevăzute de art. 304 pct. 6 (*dacă instanța a acordat mai mult decât s-a cerut, ori ceea ce nu s-a cerut*), pct. 8 (*când instanța, interpretând greșit actul juridic dedus judecății, a schimbat natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia*) și pct. 10 (*când instanța nu s-a pronunțat asupra unui mijloc de apărare sau asupra unei dovezi administrate, care erau hotărâtoare pentru dezlegarea pricinii*), instanța de recurs examinează în mod inevitabil aspecte de fond ale cauzei.

Pe de altă parte, în cadrul procedurii de verificare de către procurorul general a cererilor de declarare a recursului în anulare exista posibilitatea ca aceste cereri să fie reexaminare fără nici o restricție până la împlinirea termenului în care se putea exercita cale de atac, în timp ce, în cazul prevăzut de art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă, hotărârea de anulare sau de respingere a recursului ca inadmisibil, **pronunțată, fără citarea părților**, în cadrul procedurii de admitere în principiu, devine irevocabilă, partea care a declarat recursul neavând nici o altă posibilitate de a obține îndreptarea hotărârii judecătorești prin care i s-au încălcat drepturile.

neconstituționalitate în prezentul dosar își au o deplină legitimitate constituțională.

În nenumărate rânduri, Curtea Constituțională a evocat, în ceea ce privește normele de procedură, că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, acestea sunt stabilite „*numai prin lege*“.

Totodată, art. 129 din Constituție, republicată, prevede că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*“.

Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, în cauza Hadjianastassiou contra Greciei, a stabilit că *„statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului“* (Hotărârea din 16 decembrie 1992, seria A, nr. 252).

În actuala redactare a Codului de procedură civilă, recursul este o cale extraordinară de atac care se exercită împotriva hotărârilor date fără drept de apel, a celor date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, împotriva hotărârilor altor organe cu activitate jurisdicțională, a cărei soluționare intră în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Această regulă, potrivit căreia calea extraordinară de atac a recursului este, în cea mai mare măsură, de resortul instanței judiciare supreme, are un puternic temei în noile dispoziții ale art. 126 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești [...]“*.

În strânsă legătură cu această misiune a sa de a unifica jurisprudența, este evident că se impunea instituirea unei modalități de selecție a recursurilor prin instituirea examenului de admisibilitate, cunoscut, de altfel, și în alte sisteme de drept.

Pentru a face eficient acest sistem, în condițiile existenței unui extrem de mare număr de recursuri introduse, textul care face obiectul deciziei adoptate cu majoritate de voturi a prevăzut că *„în cazul în care completul este în unanimitate de acord că recursul nu îndeplinește cerințele de formă sau că motivele de recurs invocate și dezvoltarea lor nu se încadrează în cele prevăzute de art. 304, anulează sau, după caz, respinge recursul printr-o decizie motivată, pronunțată fără citarea părților, care nu este supusă nici unei căi de atac“*.

Din această formulare rezultă clar că formația de trei judecători competentă să analizeze admisibilitatea recursului nu are a se pronunța asupra drepturilor subiective ale părții care a declarat recursul, ci numai asupra admisibilității acestuia, deci asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, ca și în cazul judecării recuzării sau a strămutării pricinilor. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie în sensul Convenției *„drepturi civile“* și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Cazul Helmers contra Suediei, Decizia din 9 mai 1989; examinarea cererii de revizuire a unui

proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, Cererea nr. 6.916/75 contra Elveției (citate în Code de la Convention Européenne des droits de l'homme, commenté et annoté par J. L. Charrier, Litec, 2000, p. 99).

Totodată, legiuitorul a îngădit posibilitatea completului de trei judecători de a dispune, fără citarea părților, respingerea recursului de o triplă condiționare: a unanimității, a constatării că cerințele de formă sau că motivele de recurs invocate și dezvoltarea lor nu se încadrează în cele prevăzute de art. 304, precum și a motivării deciziei. Aceste condiții exclud, în opinia pe care o susținem, orice posibilitate de respingere discreționară a recursurilor pentru inadmisibilitate.

Faptul că părțile nu sunt citate nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și a celor ale art. 24 din Constituție, republicată, privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, dreptul la apărare, întrucât procedura specială la care se referă textul criticat nu se ocupă de fondul cauzelor, de drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenție, ci numai de aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

În legătură cu invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate și în decizia la care ne referim a încălcării dreptului la un proces echitabil, este suficient să menționăm că prin mai multe decizii Curtea de la Strasbourg a stabilit că *„articolul 6 al Convenției nu interzice statelor contractante să edicteze reguli care să permită accesul justițiabililor la o instanță de recurs, dacă aceste reguli au ca scop asigurarea unei bune administrări a justiției“*. Totodată, CEDO a precizat că *„Reglementarea privind sesizarea unei instanțe de recurs asigură o bună administrare a justiției“*. (A se vedea: Hotărârea pronunțată de CEDO în cauza „SA Imeuble Groupe Kosser contra Franței“ — Dosar nr. 38.748/1997; Comisia 25.2.1997, cauza Rebai ș.a. contra Franței, Dosar nr. 26.561/1995.)

De asemenea, apreciem că nu poate fi vorba în cauză de încălcarea dreptului la apărare al recurentului (singurul care ar putea fi lezat), de vreme ce completul de trei judecători nu examinează decât admisibilitatea recursului introdus de acesta, exclusiv prin prisma respectării legii cu privire la cerințele de formă și la motivele de recurs invocate de el însuși.

Considerăm că din punct de vedere al controlului de constituționalitate exercitat de Curte, referirile pe care decizia le face cu privire la necorelarea dispozițiilor art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă cu alte texte din același cod (art. 287, 133 etc.) nu au nici o relevanță.

Existența unor eventuale necorelări legislative nu intră sub incidența contenciosului constituțional, fiind de resortul exclusiv al autorității legiuitoare.

Președinte,
Nicolae Popa

Judecător,
Constantin Doldur

Judecător,
Petre Ninosu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 225

din 18 mai 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Dana Titian	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 3.956/2003 al Tribunalului Vaslui.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.956/2003, **Tribunalul Vaslui a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. din Bacău într-o acțiune în anulare a Hotărârii nr. 17 din 18 august 2003 a Adunării generale a acționarilor Societății Comerciale „Rulmenți” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale consacrate în art. 44 alin. (2) și (3), respectiv în art. 136 alin. (1) și (5). În acest sens arată că, prin excepția pe care o instituie art. 47¹ din Legea nr. 137/2002 de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/2002 privind valorile mobiliare, serviciile financiare și piețele reglementate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 525/2002, este redusă substanțial cota de capital social pe care o dețin acționarii minoritari la societățile comerciale care se supun prevederilor Legii nr. 137/2002, fapt ce reprezintă „o gravă atingere” a dreptului de proprietate. Astfel, potrivit opiniei sale, prin dispozițiile art. 116 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2002, care instituie reguli speciale privind majorarea capitalului social al societăților deținute public, a fost creat cadrul juridic necesar protejării cotelor deținute de acționarii minoritari din capitalul social. Adoptarea ulterioară

a textului de lege ce face obiectul excepției, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2002, care completează prevederile Legii nr. 137/2002, „nu înseamnă altceva decât o atingere adusă drepturilor acționarilor minoritari (în special o încălcare a dreptului de proprietate asupra acțiunilor pe care aceștia le dețin), care vor asista la ineficacitatea prevederilor art. 116 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2002”. De asemenea, autorul excepției consideră că, urmare a dispozițiilor legale criticate, se creează un „tratament vădit părtinitor și neconstituțional” în favoarea statului, ca acționar majoritar la aceste societăți comerciale.

Tribunalul Vaslui consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și amintește că autorul acesteia a mai invocat, într-o cauză similară și cu aceeași motivație, în fața Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ, aceeași excepție, pe care Curtea Constituțională a respins-o prin Decizia nr. 449/2003.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul observă că dispozițiile legale care fac obiectul excepției au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională respingând, prin mai multe decizii ale sale, criticile formulate împotriva acestora. În acest sens amintește Decizia nr. 350/2003, Decizia nr. 365/2003, Decizia nr. 370/2003, precum și considerentele Deciziei nr. 449/2003 și apreciază că nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței în această materie. Pe de altă parte, învederează că într-o altă cauză autorul excepției a mai invocat în fața Curții Constituționale neconstituționalitatea aceluiași text de lege, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, excepție ce a fost respinsă prin Decizia nr. 449/2003. Având în vedere acest din urmă aspect, Guvernul apreciază că excepția este inadmisibilă, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, prin Decizia nr. 27/1993, în care s-a statuat că, în cazul în care partea a invocat o excepție, ea nu o poate reitera, fiind contrară puterii lucrului judecat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 47¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002. Textul de lege criticat a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 28 decembrie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 540/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 19 decembrie 2003. Ulterior, același text de lege a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 36/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2004, și are următorul conținut: „*Sunt exceptate de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/2002 privind valorile mobiliare, serviciile de investiții financiare și piețele reglementate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 525/2002, cu modificările ulterioare, operațiunile de majorare a capitalului social efectuate în conformitate cu prevederile art. 14 și 22 din prezenta lege, precum și cele efectuate în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2002, cu modificările și completările ulterioare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege autorul excepției invocă încălcarea următoarelor prevederi din Constituție, republicată:

— Art. 44 alin. (2) și (3): „*(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. [...]*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 3.956/2003 al Tribunalului Vaslui.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 mai 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
